

Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Stalna služba u Glini
Glina, Trg bana Josipa Jelačića 5

Poslovni broj: P-490/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sisku, Stalna služba u Glini, po sucu toga suda Zoranu Pleše, u pravnoj stvari tužitelja Anka Dragičević, OIB 09846047960 iz Topuskog, Ponikvari 117, kojeg zastupa punomoćnik Damir Karajić, odvjetnik u Karlovcu, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., OIB 87939104217, Zagreb, Jurišićeva ulica 4, zastupanog po punomoćniku Andreji Šeša, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe, nakon održane i zaključene glavne rasprave 16. rujna 2026., u prisutnosti tužitelja i njegovog punomoćnika te punomoćnika tuženika, temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 43/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25.-dalje ZPP), dana 1. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

Usvaja se tužbeni zahtjev koji glasi:

"I.Utvrđuje se da je nišetna odredba sadržana u članku 7. Ugovora o kreditu broj: 917899 od 22.07.2005. godine sklopljenog između tužitelja Anke Dragičević, iz Topuskog, Ponikvari 117, OIB: 09846047960 i prednika tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217 koja glasi:

" 7.2. Naknada za rizik nenaplate kredita:

Jednokratno u visini 1% (jedanposto), od iznosa kredita, minimalno kn 300,00 (kn tristo) naplaćuje se prilikom puštanja kredita u tečaj.""

II.Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi parnični trošak, u iznosu od 1178,10 eura (tisućustosedamdesetosameuradesetcenta) zajedno s pripadajućom zateznom kamatom tekućom od 1. listopada 2026. kao dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Anka Dragičević podnio je ovom sudu tužbu protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe i isplate.

2. U tužbi navodi da je tužitelj kao korisnik kredita te prednik tuženika Volksbank d.d. kao kreditor, sklopili su Ugovor o kreditu broj: 917899 od 22.07.2005. godine. Volksbank d.d. s danom 18.01.2013. vrši upis nove tvrtke pri Trgovačkom sudu u Zagrebu, upis u Sudskom registru broj Tt-13/1253-2, redni broj upisa 73 u Sberbank d.d. Temeljni akt društva, Statut u tekstu od 11. travnja 2019. godine je odlukom osnivača od 14. travnja 2022. godine u cijelosti zamijenjen novim odredbama Statuta od dana 14. travnja 2022. godine. Tada Sberbank d.d. mijenja tvrtku u Nova hrvatska banka d.d.

Društvo Nova hrvatska banka dioničko društvo pripojeno je društvu HRVATSKA POŠTANSKA BANKA, dioničko društvo, sa sjedištem u Zagrebu, Jurišićeva ulica 4, upisano u sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu pod MBS 080010698, OIB 87939104217, EUID HRSR.080010698, temeljem Ugovora o pripajanju od 01.03.2023. godine, Rješenja Hrvatske narodne banke o odobrenju pripajanja od 06.04.2023. godine te Odluke Glavne skupštine Nove hrvatske banke dioničko društvo od 14.06.2023. godine

Kreditor je korisniku kredita odobrio nenamjenski kredit.

Točkom 7. Ugovora, ugovara se naknada za rizik nenaplate kredita:

" 7.2. Naknada za rizik nenaplate kredita:

Jednokratno u visini 1% (jedanposto), od iznosa kredita, minimalno kn 300,00 (kn tristo) naplaćuje se prilikom puštanja kredita u tečaj."

Tužitelj nije mogao pojedinačno pregovarati o iznosu ulazne naknade kredita, niti mu je objašnjeno zašto je ugovoren iznos naknade upravo u postotku naknade koji je naveden u ugovoru. Uvjet uzimanja kredita bio je plaćanje ulazne naknade po principu "uzmi ili ostavi".

Dokaz: 1. Ugovor o kreditu,

2. Saslušanje tužitelja na okolnost pojedinačnog pregovaranja o ulaznoj naknadi kredita,

3. Isplatni nalog kao potvrda o naplati predmetne naknade.

II.Pravna osnova

Ovom tužbom tužitelj potražuje utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o ulaznoj naknadi opisanoj u točki I. tužbe.

U članku 1021. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br.35/05, 41/08, dalje: ZOO), propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno.

Dakle, tom odredbom definirano što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je glavnica te ugovorene kamate, iz čega je razvidno da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužitelja naplatiti

naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a što znači da je tuženik u predmetne ugovore o kreditu uvrstio odredbu koja je suprotna članku 1021. ZOO-a, odnosno prisilnim propisima Republike Hrvatske, a zbog čega je navedena odredba ništeta.

Ulazna naknada opisana pod točkom I. tužbe je od tuženika unaprijed formulirana odredba ugovora o kojoj potrošač ne može pojedinačno pregovarati i na čiji sadržaj potrošač nema utjecaja.

Prema članku 295. ZOO opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

Odredbom članka 81. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03: Dalje ZZP) propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u stavku 2. propisano smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, u stavku 3. istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u stavku 4. propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

Temeljem članka 87. stavak 1. ZZP nepoštena ugovorna odredba je ništava. Presudom Suda EU u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 povodom dva zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, a koje pitanje se odnosi na primjenu članka 3. stavka 1. Direktive 93/13 da li odredba o "naknadi za obradu kredita" kada se o njoj nije pojedinačno pregovaralo i kada financijska institucija nije dokazala da ona odgovara uslugama koje su stvarno pružene i troškovima koji su joj stvarno nastali uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka iz ugovora, zbog koje bi je nacionalni sud trebao poništiti, sud Europske unije presudom u spojenim predmetima C-224/19 (CY protiv Caixabank SA) i C-259/19 (LG, PK protiv Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA) zaključuje: "da članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima."

3. U svom odgovoru na tužbu, tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu navodeći da je potrebno utvrditi je li riječ o potrošaču, a onda je li riječ o potrošaču koji je prosječan odnosno je li isti razumio ugovor koji je svojevolumno potpisao. Ovo osobito iz razloga što je riječ o nenamjenskom kreditu, odnosno kreditu čiju namjenu ne znamo i tužitelj nije dokazao da je isti podignut u potrošačke svrhe. Istakao je i prigovor zastare potraživanja navodeći da je kod stjecanja bez osnove zastarni rok 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, prema odredbi članka 225. Zakona o obveznim odnosima. Obveza vraćanja dospijeva u trenutku nastupa ništetnosti odnosno od samog sklapanja posla, a od tada počinje teći zastara. Prema sudskoj praksi zastara stečenog bez osnove i onoga što je stečeno na temelju ništetnog ugovora započinje teći od trenutka kada je izvršeno davanje.

Ugovorna odredba o naknadi za osiguranje kredita ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Samim pregledom ugovora moguće je zaključiti kako je sporna ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva odredba, a navedena odredba je jasno koncipirana ugovorom i u isti unesena na lako uočljivim mjestima. Slijedom toga, ocjena poštenosti ovih odredaba nije dopuštena. Ako bi se i utvrdilo da je jedan od uvjeta iz članka 84. Zakona o parničnom postupku nije ispunjen, tužitelj nije dokazao da je tuženik prema njemu postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Ako tužitelj ustraje u tvrdnji da se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, bitno je napomenuti da je člankom 3. stavcima 1. i 2. Direktive Vijeća Europske unije 93/13 propisano da će se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatrati nepoštenom, ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora.

Budući je tuženik prilikom sklapanja ugovora postupao u dobroj vjeri i svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom. Kada se govori o naknadi za osiguranje kredita, govori se o naknadi koja se jednokratno isplaćuje i to u fiksnom iznosu koji je jasno i transparentno određen. Životno i pravno logično da u koliko neka neravnoteža postoji, tada ta neravnoteža postoji u trenutku sklapanja ugovora i ne odražava se kasnije kroz otplatno razdoblje. Osoba koja je sklopila ugovor, očito je procijenila da je navedena odredba u skladu s njenim mogućnostima, pravima i obvezama. Nije bilo nesavjesnog postupanja od strane tuženika jer je isti u cijelosti postupao sukladno propisima i ustaljenoj poslovnoj praksi. Sukladno odredbi članka 73. tada važećeg zakona o bankama (NN 84/2002., 141/2006.) banke su bile dužne prije zaključenja bilo kojeg ugovora procijeniti dužnikovu kreditnu sposobnost te kvalitetu i vrijednost instrumenata osiguranja svojih tražbina. Tuženik je uzimajući u obzir sve okolnosti tužiteljeve kreditne sposobnosti procijenio kako je bilo nužno osigurati kredit kod osiguravajuće kuće, a s navedenim je i tužitelj bio upoznat, obzirom da je tuženik sukladno članku 173. Zakona o bankama bio dužan objaviti u svojim poslovnim prostorima instrumente osiguranja otplate kredita

i drugih uvjeta koje banka postavlja. Zbog toga se tužitelj ne može pozivati na ništetnost navedene odredbe ugovora, navodeći da mu ista nije bila jasna i određena.

4. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu br. 917899 od 22. srpnja 2005. godine, u Isplatni nalog Volksbank od 25. srpnja 2005. te je saslušao tužitelja kao stranku u svrhu dokazivanja.

5. Uvidom u Ugovor o kreditu br. 917899 od 22. srpnja 2005. vidljivo je da u Volksbank d.d. Zagreb i Anka Dragičević u prisutnosti sudužnika Ivanke Kramarić i Ljubice Skrbina zaključili ugovor kojim kreditor odobrava i stavlja korisniku kredita na raspolaganje kredit u iznosu od 18200,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti. Redovna kamata iznosi 6,50% godišnje te je ista promjenjiva, efektivna kamatna stopa iznosi 7,87%, a interkalarna kamata se naplaćuje tijekom otplate kredita, sadržana je u anuitetima te se obračunava u visini redovne kamatne stope. Radi se o nenamjenskom kreditu, a točkom 7. 2. ugovora naknada za rizik nenaplate potraživanja jednokratno u visini 1% od iznosa kredita, minimalno 300,00 kn naplaćuje se prilikom puštanja kredita u tečaj. Rok otplate iznosi 120 mjeseci.

6. Uvidom u Isplatni nalog Volksbank od 25. srpnja 2005. proizlazi da je iznos platnog naloga 81270,89 kn.

7. Saslušana kao stranka tužiteljica je navela da je sa tuženikom u Zagrebu zaključila ugovor na iznos od 18200,00 CHF sa rokom otplate od 10 godina. Kredit joj je bio potreban za proširenje kuće te ga je otplatila u cijelosti u ugovorenom roku. Sklapanju ugovora bili su prisutni tužitelj, tuženik i dva jamca. U to vrijeme davanja su vršena u švicarskim francima te joj je rečeno da može ugovor zaključiti samo u švicarskim francima, radi čega ga je i zaključila. Površno je pročitala ugovor, isti je razumjela, a 1% je uzet za osiguranje kredita, dok su joj ranije uzeta 2% za obradu kredita. Nije imala nikakav obrt niti OPG. Sa bankom nije mogla pregovarati o uvjetima kredita, već je morala uzeti ponuđeno. Nastojala je zaključiti ugovor na što duži rok zbog plaće, ali joj je dan maksimalan rok od 10 godina imajući u vidu njezina mjesečna primanja. Tužiteljici nitko nije objasnio sa kojim osiguravajućim društvom tuženik treba zaključiti ugovor, a tužiteljica nije ništa potpisivala ni sa kakvim osiguravajućim društvom, već je ugovor potpisala samo sa tuženikom. Platila je naknadu za osiguranje ugovora, a osiguranje nije platilo nikakav dio kredita za tužiteljicu.

8. Sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 43/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25.-dalje ZPP), koje će činjenice uzeti kao dokazane, odlučuje sud prema svom uvjerenju na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka.

9. Na temelju provedenog dokaznog postupka i utvrđenog činjeničnog stanja, ovaj sud je došao do zaključka da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan. Ovo proizlazi nakon ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza u njihovoj međusobnoj povezanosti.

10. Odredbom članka 502.c Zakona o parničnom postupku propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava, a u kojem slučaju je sud vezan za ta utvrđenja u parnici te se tužitelj poziva na pravno utvrđenje iz presude. Budući je navedena ugovorna odredba o ugovorenoj valuti ništetna i nepoštena, tužitelj je plaćao veći iznos od onoga koji bi plaćao da je plaćao anuitete po tečaju CHF na dan korištenja kredita. Zbog toga je ustao tužbom kod ovoga suda.

11. Iz sudske prakse proizlazi da je utvrđeno da su banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što su u potrošačkim ugovorima o kreditima koristile nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo. Time je došlo do povrede kolektivnih interesa i prava potrošača korisnika kredita, a što je imalo za posljedicu nepoštenost odnosno ništetnost navedene ugovorne odredbe. U razdoblju od sklapanja ugovora tuženik je svojevolumno u više navrata mijenjao kamatnu stopu uslijed čega je došlo do promjene iznosa mjesečnih anuiteta, a ovo proizlazi iz priložene dokumentacije. Kamatne stope nisu se mogle mijenjati jednostranom odlukom banke bez ugovorenih parametara. Prema tome, tuženik nije mogao svojevolumno mijenjati kamatnu stopu, a što je isti učinio, uslijed čega je došlo do promjene iznosa mjesečnih anuiteta. Odredbom članka 502. c ZPP-a propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava, u kojem slučaju je sud vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se fizička ili pravna osoba na njih pozvati. Prema tome, utvrđeno je da je ugovorna odredba o promjenljivoj kamatnoj stopi ništetna i da je otpala osnova temeljem koje je tuženik izračunavao visinu mjesečne obveze tužitelju prema kojem je u skladu s rastom kamatne stope povećavao mjesečni iznos anuiteta. Budući je ugovorena ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ništetna i nepoštena, tužitelj je plaćao veći iznos od onoga koji bi plaćao da je plaćao anuitete po tečaju CHF na dan korištenja kredita. Dakle, utvrđeno je da je ovakvim ponašanjem tuženika došlo do povrede kolektivnih interesa i prava potrošača korisnika kredita. Pored toga, tuženik nije objasnio tužitelju od čega se sastoje troškovi.

12. U pogledu zastare navodi se da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve što su primile na temelju ništetnog ugovora počinje teći od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, imajući u vidu pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020.

13. U smislu odredbe članka 154. ZPP-a, stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci i njezinu umješahu nadoknaditi troškove. Tužitelju pripadaju troškovi na ime sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura, koliko iznose i troškovi sastava podneska od 30. siječnja 2026., zastupanja na ročištima od 19. svibnja 2026. i 16. rujna 2026. što zajedno sa troškom pristupa ročištu za objavu presude u iznosu od 100,00 eura i troškovima PDV-a i sudskih pristojbi, daje ukupan iznos od 1178,10 eura.

14. Iz naprijed navedenih razloga odlučeno je kao u izreci presude.

U Glini 1. listopada 2026.

Sudac
Zoran Pleše

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda pismeno, u 3 (tri) primjerka, u roku od 15 (petnaest) dana od dana objave ove presude, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku na Vaš znak: 123/25

Broj zapisa: **9-3088d-f6d2f**

Kontrolni broj: **092d5-c34ca-02221**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.